

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **J. K. A.**
zastoupený advokátem JUDr. Hugem Körblem
sídlem Hybernská 1007/20, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. MV-41852-5/SO-2022,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 3. 2022, č. j. MV-41852-5/SO-2022, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce požádal dne 17. 8. 2021 na Velvyslanectví České republiky v Akkře (dále jen „zastupitelský úřad“) o udělení dlouhodobého víza za účelem studia. Ministerstvo vnitra rozhodlo dne 12. 1. 2022 podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“), o neudělení dlouhodobého víza žalobci. Podle Ministerstva vnitra nebyla splněna podmínka dle § 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť doložený doklad potvrzující účel pobytu na území ČR pozbyl platnosti.

2. Následně dne 9. 2. 2022 žalobce podal žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Žalovaný v napadeném rozhodnutí, ve kterém nově posoudil důvody neudělení dlouhodobého víza, setrval na závěru Ministerstva vnitra. Konstatoval, že Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, protože nebyla splněna podmínka existence účelu pobytu na území. Není tak možné realizovat v plánovaném termínu deklarovaný účel pobytu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce nejprve uvedl, že ačkoliv § 171 zákona o pobytu cizinců vylučuje soudní přezkum rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza, právo domáhat se přezkumu napadeného rozhodnutí vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu. V této souvislosti odkázal na rozsudek ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016 – 49.
4. Namítl, že byl ve správním řízení zkrácen na svých právech. Splnil všechny požadavky, které na získání dlouhodobého víza klade směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801, o podmínkách vstupu a pobytu státních příslušníků třetích zemí za účelem výzkumu, studia, stáže, dobrovolnické služby, programů výměnných pobytů žáků či vzdělávacích projektů a činnosti au-pair Rady (dále jen „směrnice 2016/801“), a zákon o pobytu cizinců.
5. K žádosti doložil mimo jiné dokumenty týkající se jeho studia v České republice. Jedná se o dokumenty prokazující účel pobytu, a to včetně potvrzení o přijetí ke studiu na Univerzitě Pardubice. Studium žalobce mělo začít na začátku akademického roku 2021/2022. Žalobce přitom žádost o dlouhodobé vízum za účelem studia podal v srpnu roku 2021, konkrétně dne 17. 8. 2021.
6. Podle ustanovení § 169t odst. 2 věta druhá zákona o pobytu cizinců má ministerstvo lhůtu 60 dnů na rozhodnutí o žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem studia. Mělo tedy o žádosti žalobce rozhodnout nejpozději dne 16. 10. 2021. Teprve dávno po uplynutí zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí si vyžádalo informaci od Univerzity Pardubice ohledně žalobce a jeho studia. Dne 12. 1. 2022 obdrželo informaci od Univerzity Pardubice o tom, že žalobce nenastoupil ke studiu a že nástup ke studiu byl naposledy možný dne 27. 10. 2021. Ministerstvo vnitra proto žádost zamítlo.
7. S tímto odůvodněním žalobce nesouhlasí. Aby mohl nastoupit ke studiu v prezenční formě v České republice, potřebuje jako cizinec pobytové oprávnění. Pokud by nastoupil bez něj, dostal by se do režimu nelegálního pobytu. Ministerstvo mělo do konce října o žádosti žalobce rozhodnout. Pokud by rozhodlo včas, mohl žalobce bez problému ke studiu nastoupit. Nelze mu klást k tíži, že nenastoupil ke studiu, neboť neměl příslušné pobytové oprávnění, o které řádně požádal. Tím spíš v situaci, kdy ministerstvo nerozhodlo včas a oznámení, dle něhož žalobce nenastoupil ke studiu, obdrželo až po zákonné lhůtě k rozhodnutí ve věci.
8. V žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza žalobce navrhl, aby se žalovaný dotázal Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice, zda může nastoupit ke studiu později. Rovněž nabízel, že k případné výzvě žalovaného zajistí nové potvrzení

o pozdějším začátku studia od Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice, případně, že dodá další dokumenty prokazující splnění podmínek pro získání víza.

9. Žalovaný se dotázal Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice, zda žalobce nastoupil ke studiu. Na takový dotaz mu bylo samozřejmě odpovězeno, že ke studiu nenastoupil. Žalobce však navrhoval, aby dotaz zněl jinak - zda žalobce může nastoupit ke studiu i později. Pokud by se žalovaný zeptal tímto způsobem, Fakulta ekonomicko-správní Univerzity Pardubice by odpověděla, že může později ke studiu nastoupit. Pokud by se zeptal tímto způsobem, odpověď by byla kladná, jak se žalobce sám přesvědčil u Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice. Bylo by prokázáno, že žalobce bude plnit účel pobytu a nebude dán důvod pro neudělení požadovaného dlouhodobého víza za účelem studia. Tím by došlo také k napravení pochybení ze strany ministerstva v podobě prodlení při vydání rozhodnutí.
10. Také podle směrnice 2016/801 se má Česká republika snažit o to, by bylo studium umožněno zahraničním zájemcům (například bod 14 preambule směrnice). Dále má mít žalobce jako zájemce o studium možnost v přiměřené lhůtě doplnit informace, pokud jím poskytnuté informace nejsou dostatečné (bod 42 preambule směrnice). Takovou příležitost však žalobce nedostal.
11. Žalobce tedy shrnul, že v jeho případě došlo k porušení zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Žalovaný nesprávně zjistil skutkový stav a došlo k porušení pravidel pro dokazování, protože neprovedl důkaz, tak jak jeho provedení žalobce navrhoval. Dále má za to, že neudělení víza je v rozporu s povinností České republiky umožňovat studium v širokém rozsahu zájemcům o studium v Evropské unii ve smyslu příslušné směrnice EU.
12. Dne 29. 5. 2022 žalobce zaslal soudu přípis, jehož součástí bylo také rozhodnutí děkana Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice o přijetí žalobce ke studiu v akademickém roce 2022/23. Dokládá jím, že bylo možné, aby nastoupil ke studiu a plnil účel pobytu, ačkoliv žalovaný dospěl k opačnému závěru.
13. Žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí a rozhodnutí Ministerstva vnitra zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že dle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. V žalobě odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu je ojedinělý a v něm uvedený právní názor není nesporný ani široce zastáváný, neboť právo na soudní ochranu ve vztahu k rozhodování o žádosti o udělení dlouhodobého víza dovozuje z práva na spravedlivý proces. To je ale zjednodušující pohled, neboť právo na spravedlivý proces je vlastní všem veřejnoprávním postupům. To ale bez dalšího neplatí pro právo na soudní ochranu ve smyslu možnosti podat návrh k soudu za účelem ochrany práv a oprávněných zájmů žalobce. V každém veřejnoprávním postupu musí být zachována pravidla spravedlivého procesu, avšak nikoliv každý takový postup podléhá soudnímu přezkumu. Z toho vyplývá, že při aplikaci § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců nelze než dospět k závěru, že žaloba není přípustná. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba byla odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

15. Pro případ, že soud shledá žalobu přípustnou, žalovaný navrhl, aby žalobu zamítl. Žalobci sice přisvědčil v tom, že Ministerstvo vnitra vedlo řízení o žádosti neúměrně dlouho a rozhodnutí nevydalo v zákonné lhůtě. Nicméně žalobce se mohl a měl o vyřízení své žádosti zajímat mnohem dříve. Mohl podat návrh na uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). To však žalobce neučinil, byť bylo především v jeho zájmu, s ohledem na možnost nastoupit k prezenčnímu studiu na Fakultu ekonomicko-správní Univerzity Pardubice nejpozději v průběhu října 2021, aby se zajímal o to, zda a jak byla jeho žádost vyřízena. Žalovaný dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2013, č. j. 6 A 171/2002 – 5, ze kterého dovozuje, že ačkoli doba řízení přesáhne dobu stanovenou zákonem, nejedná se o skutečnost, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Takovou situaci je třeba řešit prostředky na ochranu proti nečinnosti dle správního řádu.
16. Lhůta pro vydání rozhodnutí podle § 169t odst. 2 věta druhá zákona o pobytu cizinců je lhůtou pořádkovou. Její případné nedodržení tak nemá za následek nezákonnost rozhodnutí. V této souvislosti žalovaný odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/202 – 41, dle kterého *„je nutno mít na zřeteli, že lhůty pro vydání rozhodnutí jsou pouze lhůtami pořádkovými (jejich překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí, které z něj vzešlo) a jejich nedodržení vůbec nemusí být nečinností správního orgánu [...]“*.
17. Žalovaný uvedl, že nenastoupení žalobce ke studiu bylo sice důsledkem absence oprávnění k pobytu, nicméně tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení dlouhodobého víza. Tím je pouze zákonem aprobovaný účel, kterým je studium. Relevantní je tedy pouze to, zda žalobce v době nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza mohl či nemohl studovat. Žalovaný prokázal, že žalobce již studovat nemohl.
18. K rozhodnutí děkana o přijetí žalobce ke studiu od akademického roku 2022/23 žalovaný konstatoval, že se jedná o novou skutečnost. Rozhodnutí děkana je datováno ke dni 4. 5. 2022, zatímco o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza žalovaný rozhodl již dne 28. 3. 2022. Žalovaný postupoval dle aktuálně zjištěných informací, které měl v době svého rozhodování k dispozici. Poukázal na § 75 odst. 1 s. ř. s., dle kterého je soud při přezkumu napadeného rozhodnutí povinen vycházet ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Rozhodnutí děkana o přijetí ke studiu od akademického roku 2022/23 proto není možné v nynějším řízení nijak zohlednit.
19. Dále uvedl, že předložení všech náležitostí žádosti o udělení dlouhodobého víza neznamena, že žadateli bude vízum automaticky uděleno. Tato skutečnost má význam pouze pro posouzení, zda podaná žádost není nepřípustná a zda může být zastupitelským úřadem postoupena Ministerstvu vnitra k vyřízení. Ministerstvo vnitra musí rovněž vyloučit přítomnost zákonných důvodů pro neudělení dlouhodobého víza uvedených v § 56 zákona o pobytu cizinců. Každý suverénní stát jako subjekt mezinárodního práva je oprávněn určit, kterého cizince vpustí na své území a dovolí mu na něm pobývat. Existence zákona upravujícího pobyt cizinců je projevem této zásady. Česká republika stanoví, za jakých podmínek umožní cizinci vstoupit na území a také na něm setrvat. Dlouhodobé vízum pak může být cizinci uděleno za současného splnění dvou podmínek - pobyt cizince je opodstatněn konkrétním účelem obvykle ve smyslu aktivního výkonu

konkrétní činnosti, přičemž naplnění daného účelu vyžaduje nepřetržitý pobyt na území delší než 3 měsíce (§ 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců).

20. Žalovaný nesouhlasí také s námitkou, že řádně nevznosl dotaz na Fakultu ekonomicko-správní Univerzity Pardubice. Dne 7. 3. 2022 žalovaný kontaktoval oprávněnou osobu s žádostí o sdělení, zda žalobce nastoupil v akademickém roce 2021/2022 ke studiu na Univerzitě Pardubice do prezenční formy navazujícího magisterského studijního programu „Informatics and System Engineering“, zda ještě může ke studiu nastoupit, do kdy tak může/musí učinit a za jakých podmínek. Dále požádal o poskytnutí dalších údajů k osobě žalobce. Oprávněná osoba Univerzity Pardubice sdělila stejné informace jako již v přípisu ze dne 12. 1. 2022, že *„bohužel již přijatý uchazeč nastoupit nemůže a nenastoupil, protože zápis ke studiu byl stanoven na poslední den října 2021“*. Vzhledem k obsahu sdělení tak bylo zřejmé, že žalobce nemohl realizovat deklarovaný účel pobytu, tedy studovat na Univerzitě Pardubice v rámci navazujícího magisterského studijního programu „Informatics and System Engineering“ v akademickém roce 2021/2022.
21. Žalobce informoval o tom, že v případě jeho přetrvávajícího zájmu o studium v České republice musí podat novou žádost o udělení dlouhodobého víza s doložením nového dokladu prokazujícího nový (aktuální) účel pobytu včetně dalších náležitostí žádosti, neboť k datu nového posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza žalobce prokazatelně nestudoval a ani studovat nemohl. Žalovaný dále konstatoval, že dlouhodobé vízum žalobci nemohl udělit k realizaci jím zamýšleného účelu pobytu v plánovaném termínu. Zjištění představovalo v posuzovaném případě jednoznačně skutečnost, která je důvodem pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce nesplňuje některou z podmínek pro udělení dlouhodobého víza, tj. možnost realizovat v plánovaném termínu deklarovaný účel pobytu.
22. Žalovaný se tedy nedomnívá, že by žalobce byl jakkoliv poškozen na svých právech. Závěrem odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 13. 2. 2013, sp. zn. I. ÚS 1400/12, dle něhož *„není dáno ústavně zaručené právo na udělení víza nad 90 dnů, a to ani v případě, že by nebyl dán žádný z důvodů pro jeho neudělení. Platná právní úprava je tedy postavena na tom, že jde o výkon diskreční moci státu, dát souhlas s pobytem cizince na svém území, nikoli však o právo cizince na pobyt na území ČR, resp. na povolení k pobytu.“*

IV. Posouzení věci krajským soudem

IV.A Přípustnost žaloby

23. Krajský soud se nejprve zabýval otázkou přípustnosti žaloby. Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou totiž z přezkoumání soudem vyloučena mimo jiné právě *rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza*.
24. Přípustnost soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia nicméně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016 – 49.
25. Žalovaný k tomu uvedl, že zmíněný rozsudek je ojedinělý a v něm vyslovený právní názor není nesporný. Právo na soudní ochranu dovozuje z práva na spravedlivý proces, což je ale zjednodušující pohled, neboť právo na spravedlivý proces je vlastní všem

veřejnoprávním postupům. Avšak nikoliv každý takový postup podléhá soudnímu přezkumu. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nepřipustnou odmítl.

26. Krajský soud nepřisvědčil uvedené argumentaci žalovaného. Ústavní soud sice nálezem ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, nevyhověl návrhu Nejvyššího správního soudu na zrušení § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť neshledal, že by dané ustanovení bylo v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud však v rozsudku č. j. 6 Azs 253/2016 – 49 vyslovil závěr o přípustnosti soudního přezkumu předmětného rozhodnutí na základě práva EU. Konstatoval, že „[z]e směrnice 2004/114/ES nelze dovodit přímo právo na udělení dlouhodobého víza, stěžovateli však náleží právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o povolení k pobytu za účelem studia, v návaznosti na to i právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem studia podle zákona o pobytu cizinců, které představuje implementaci směrnice. Z důvodu existence tohoto práva zaručeného právem EU musí existovat i právo na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu čl. 47 Listiny, a to za současného respektování pravidel soudního přezkumu správního uvážení, pokud ho správní orgán u jednotlivých podmínek stanovených směrnicí má. Soudem pro účely požadavku čl. 47 odst. 1 Listiny musí být nezávislý a nestranný orgán soudní povahy.“ Nejvyšší správní soud tedy shledal, že odmítnutí práva žadatele obrátit se na soud porušuje jeho právo plynoucí z čl. 47 Listiny základních práv EU ve spojení s čl. 18 odst. 4 směrnice Rady 2004/114/ES. Úpravu výluky soudního přezkumu dle § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců proto posoudil jako neaplikovatelnou pro rozpor s právem EU.
27. Krajský soud se ztotožňuje s citovanými závěry Nejvyššího správního soudu a v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozsudku č. j. 6 Azs 253/2016 – 49, které shledává přesvědčivým. Navíc se nejedná o „*ojedinělý rozsudek*“, jak tvrdí žalovaný. K obdobným závěrům Nejvyšší správní soud dospěl například v rozsudku ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018 – 50 (ve vztahu k rozhodnutí o neudělení krátkodobého víza), a v rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 – 28 (týkajícím se přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání).
28. Nutno dodat, že Nejvyšší správní soud posuzoval v rozsudku č. j. 6 Azs 253/2016 – 49 přípustnost žaloby v případě, v němž stěžovatel požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem studia podle směrnice Rady 2004/114/ES, o podmínkách přijímání státních příslušníků třetích zemí za účelem studia, výměnných pobytů žáků, neplacené odborné přípravy nebo dobrovolné služby (dále jen „*směrnice 2004/114*“). Tuto směrnici nahradila a zrušila nyní účinná směrnice 2016/801, na jejímž základě požádal o udělení dlouhodobého víza za účelem studia žalobce. Krajský soud je ale názoru, že závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku č. j. 6 Azs 253/2016 – 49 se uplatní i v nyní posuzovaném případě. Nová směrnice sice zakotvuje některé nové instituty, které například mají usnadnit studentům či vědcům období po dokončení studia či výzkumu, avšak nestanoví nic, co by mohlo zvrátit citovaný závěr Nejvyššího správního soudu. Spíše naopak. Směrnice 2016/801 totiž v čl. 5 odst. 3 stanoví, že „[j]akmile jsou splněny všechny obecné i zvláštní podmínky, má státní příslušník třetí země nárok na povolení.“ Povolením ve smyslu směrnice se přitom myslí jak povolení k pobytu, tak dlouhodobé vízum vydané pro účely směrnice (čl. 3 odst. 21 směrnice). Ze směrnice 2016/801 již tedy vyplývá právo na udělení dlouhodobého víza za účelem studia. Tím spíše musí platit také závěr o přípustnosti soudního přezkumu rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů o neudělení dlouhodobého víza podané na základě této směrnice.

IV.B Zákonnost napadeného rozhodnutí a jemu předcházejícího řízení

29. Krajský soud tedy mohl přistoupit k meritornímu přezkumu napadeného rozhodnutí. Učinil tak v řízení vedeném podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního soudního řádu správního. Ve věci rozhodoval bez nařízení jednání v souladu s § 51 s. ř. s. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
30. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia. Žalovaný potvrdil postup Ministerstva vnitra, které dospělo k závěru, že je v případě žalobce dán důvod neudělení dlouhodobého víza dle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců. Ke dni rozhodnutí Ministerstva vnitra (12. 1. 2022) totiž žalobce nemohl plnit deklarovaný účel pobytu – nemohl studovat na Univerzitě Pardubice v akademickém roce 2021/2022.
31. Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci neudělí dlouhodobé vízum, jestliže „*cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza*“.
32. Podle § 30 odst. 1 věta první zákona o pobytu cizinců „*[v]ízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.*“ Daný účel je žadatel povinen doložit pomocí dokladu potvrzujícího účel pobytu na území, který přiloží k žádosti o udělení víza společně s dalšími nezbytnými náležitostmi žádosti [§ 31 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců].
33. Podle čl. 5 směrnice 2016/801 musí žadatel o dlouhodobé vízum za účelem studia splňovat obecné podmínky stanovené v čl. 7 směrnice a zvláštní podmínky stanovené v čl. 11 směrnice. Jakmile jsou splněny všechny obecné i zvláštní podmínky, má státní příslušník třetí země nárok na povolení. Podle čl. 3 odst. 21 směrnice se povolením pro účely směrnice rozumí povolení k pobytu nebo, pokud tak stanoví vnitrostátní právní předpisy dotčeného členského státu, dlouhodobé vízum vydané pro účely této směrnice.
34. Podle § 169t odst. 2 věta druhá zákona o pobytu cizinců „*[o] žádosti o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem studia, pedagogické činnosti, výzkumu nebo sezónního zaměstnání rozhodne ministerstvo ve lhůtě do 60 dnů ode dne podání žádosti.*“
35. Lhůtu pro rozhodnutí o žádostech (obecně) stanoví rovněž směrnice 2016/801. Podle čl. 34 odst. 1 směrnice „*[p]říslušné orgány dotčeného členského státu rozhodnou o žádosti o povolení nebo o jeho prodloužení a rozhodnutí písemně oznámí žadateli v souladu s postupy pro oznamování stanovenými vnitrostátními právními předpisy co nejdříve, nejpozději však do 90 dnů ode dne podání úplné žádosti.*“
36. V projednávané věci byl žalobce přijat ke studiu na Fakultě ekonomicko-správní Univerzity Pardubice v navazujícím studijním programu v anglickém jazyce *Informatics and System Engineering*. Účel svého pobytu doložil rozhodnutím děkana o přijetí ke studiu pro akademický rok 2021/2022 ze dne 21. 5. 2021.
37. Žalobce podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem studia dne 17. 8. 2021 na Velvyslanectví ČR v Akkře. K žádosti přiložil veškeré zákonem požadované náležitosti. Téhož dne byl s žalobcem proveden pohovor dle § 57 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zastupitelský úřad žádost společně s podklady postoupil Ministerstvu vnitra dne 20. 8. 2021. Ministerstvo vnitra dne 12. 1. 2022 zaslalo dotaz na Univerzitu Pardubice, zda žalobci bude umožněn zápis pro akademický rok 2021/2022. Oprávněná osoba za Univerzitu Pardubice obratem sdělila, že žalobci zápis umožněn nebude, protože

poslední den k zápisu byl 27. 10. 2021. Ministerstvo vnitra následně rozhodlo o neudělení dlouhodobého víza žalobci, neboť ten již nemohl plnit deklarovaný účel pobytu – nemohl nastoupit ke studiu v akademickém roce 2021/2022.

38. Žalobce podal dne 9. 2. 2022 žádost o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Namítl, že mu nelze klást k tíži to, že nenastoupil ke studiu. Důvodem nenastoupení ke studiu bylo, že neměl příslušné pobytové oprávnění, o které ale řádně a včas požádal (a Ministerstvo vnitra o této žádosti včas nerozhodlo). Navrhl, aby správní orgán v rámci řízení o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza vznesl dotaz na Fakultu ekonomicko-správní Univerzity Pardubice, zda žalobce může nastoupit ke studiu později. Zároveň deklaroval, že je připraven k výzvě správního orgánu sám požádat o nové potvrzení Univerzity Pardubice a dodat toto nové potvrzení, případně i další dokumenty prokazující splnění podmínek pro získání víza. Žalobce tedy navrhl, aby mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem studia, a to s případným pozdějším okamžikem začátku platnosti víza, jak to žalobci umožní Univerzita Pardubice.
39. Žalovaný dne 7. 3. 2022 kontaktoval Univerzitu Pardubice s žádostí o sdělení, zda žalobce na dané univerzitě nastoupil v akademickém roce 2021/2022 ke studiu do prezenční formy navazujícího magisterského studijního programu *Informatics and System Engineering*, zda ještě může ke studiu nastoupit, do kdy tak může/musí učinit a za jakých podmínek. Dále požádal o poskytnutí dalších údajů k osobě žalobce. Univerzita Pardubice na uvedenou žádost odpověděla obdobně jako v přípisu ze dne 12. 1. 2022, tj. že „*bobužel již přijatý uchazeč nastoupit nemůže a nenastoupil, protože zápis ke studiu byl stanoven na poslední den října 2021*“.
40. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že ačkoliv doba řízení vedeného Ministerstvem vnitra přesáhla zákonnou lhůtu, nemá tato okolnost vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Ministerstvo vnitra musí vycházet z aktuálního stavu ke dni vydání rozhodnutí. Protože žalobce nenastoupil nejpozději ke dni 27. 10. 2021 ke studiu a Univerzita Pardubice mu pozdější zápis neumožnila, ztotožnil se žalovaný se závěrem Ministerstva vnitra. Žalobce ke dni vydání rozhodnutí již nesplňoval podmínku existence účelu pobytu na území.
41. Pokud jde o samotné hodnocení postupu Ministerstva vnitra, respektive žalovaného, krajský soud předně konstatuje, že Ministerstvo vnitra rozhodlo o žádosti žalobce o udělení dlouhodobého víza za účelem studia po marném uplynutí lhůty stanovené pro vydání předmětného rozhodnutí v § 169t odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce podal svou žádost dne 17. 8. 2021, Ministerstvo vnitra tak mělo povinnost rozhodnout o této žádosti nejpozději dne 18. 10. 2021. Rozhodnutí však vydalo až dne 12. 1. 2022. Z předloženého správního spisu zároveň nevyplývá, že by popsanou délku řízení jakkoliv zavinil žalobce. Správní orgán nebyl nucen například odstraňovat vady žádosti či vyžadovat od žalobce aktualizované podklady. Ze spisu nejsou patrné ani žádné další skutečnosti, které by mohly ospravedlnit prodlení Ministerstva vnitra s vydáním rozhodnutí. Ministerstvo po postoupení žádosti zastupitelským úřadem dlouho neučinilo v řízení žádný úkon, teprve v průběhu prosince 2021 si za účelem ověření žalobcem předložených dokladů obstaralo některé další listiny (výpisy z katastru nemovitostí, z rejstříku trestů a z registru vysokých škol). Dne 12. 1. 2022 pak kontaktovalo Univerzitu Pardubice s dotazem na možnost nástupu žalobce ke studiu. Ministerstvo vnitra tedy zjevně bylo v řízení nezákonným způsobem nečinné. Ostatně skutečnost, že Ministerstvo vnitra vedlo řízení neúměrně dlouho, připouští i žalovaný.

42. Nečinnost Ministerstva vnitra přitom znemožnila žalobci nastoupit ke studiu v akademickém roce 2021/2022. Pokud by totiž ministerstvo rozhodlo o jeho žádosti třeba i poslední den zákonné lhůty, žalobce by stále mohl stihnout zápis ke studiu, jehož poslední den byl Univerzitou Pardubice stanovený na 27. 10. 2021. V době rozhodování ministerstva to ale již možné nebylo. Ministerstvo pak své rozhodnutí o neudělení víza žalobci odůvodnilo právě a pouze poukazem na to, že žalobcem předložený doklad potvrzující účel pobytu na území ČR se stal neaktuálním. V podstatě tak ministerstvo odůvodnilo své rozhodnutí poukazem na překážku, jejíž vznik samo zapříčinilo.
43. Podle žalovaného se ale nejedná o skutečnosti, které by mohly způsobit nezákonnost rozhodnutí Ministerstva vnitra, respektive napadeného rozhodnutí, jímž žalovaný potvrdil postup ministerstva při vyřízení žádosti. S tímto závěrem krajský soud nesouhlasí.
44. Žalovaný odkazuje především na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2003, č. j. 6 A 171/2002 – 41, podle nějž *„namítané průtahy v řízení nemají relevanci z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť průtahy v řízení lze charakterizovat jako nečinnost státního orgánu, kde procesní ochrana proti této nečinnosti musí směřovat k tomu, aby tato nečinnost skončila, tj. aby státní orgán ve věci jednal a rozhodl. Již z povahy věci proto není možno zrušit vydané rozhodnutí státního orgánu – tedy vyústění jeho procesní aktivity ve formě vydání individuálního právního aktu - pouze z důvodu namítaných průtahů v řízení, neboť takový postup by odporoval samotné logice takto namítané protizákonnosti.“* Citované závěry však nelze vnímat odtrženě od skutkových okolností věci, v níž je Nejvyšší správní soud vyslovil. V daném případě bylo předmětem soudního přezkumu rozhodnutí, kterým byla stěžovateli uložena pokuta za porušení jiných povinností na úseku vodního hospodářství. Stěžovatel poukazoval na skutečnost, že celková doba řízení přesáhla 5 let, a namítal, že rozhodnutí je již z tohoto důvodu nezákonné, neboť odporuje základnímu právu na projednání věci bez zbytečných průtahů. Nejvyšší správní soud této námitce nevyhověl a kromě výše uvedeného konstatoval, že celková doba řízení v této věci sice přesáhla pět let, nicméně v průběhu této doby nebyly rozhodující státní orgány nečinné. Žalovaný nejprve potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, následně jeho rozhodnutí zrušil Vrchní soud v Praze a teprve poté vydal žalobou napadené rozhodnutí. Jedná se tedy o skutkově dosti odlišnou věc od nyní posuzovaného případu.
45. Nutno dodat, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vychází z výše citovaných závěrů vyslovených v rozsudku č. j. 6 A 171/2002 – 41 i v případech, které se skutkově více blíží nyní posuzované věci. Například v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 1 Azs 397/2017 – 31, v němž posuzoval případ žadatelky (nezaopatřeného zletilého dítěte) o povolení k trvalému pobytu. Ta k datu podání žádosti splňovala podmínku nezaopatřenosti, neboť jí bylo 24 let. V důsledku délky řízení však v době rozhodnutí správního orgánu dosáhla věku 27 let a danou podmínku tak již přestala splňovat. Správní orgán jí proto neudělil povolení k trvalému pobytu. Odvolací orgán rozhodnutí potvrdil s konstatováním, že pro správní orgán je rozhodující skutkový stav platný v době vydání rozhodnutí (navzdory možným průtahům v řízení). Krajský soud v Praze se neztotožnil se závěrem odvolacího orgánu. Řešení správních orgánů dle jeho názoru vedlo k extrémně nespravedlivému výsledku v rozporu s principy právní jistoty a ochrany legitimního očekávání způsobenému nečinností prvostupňového správního orgánu. Konstatoval proto, že za této situace měl správní orgán vycházet ze skutkového a

právního stavu ke dni, k němuž mu vypršela zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však rozsudek krajského soudu zrušil, ač přisvědčil závěru o nevhodnosti postupu správních orgánů způsobeného překročením zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí. Mimo jiné uvedl, že jako obranu proti pomalému a neefektivnímu postupu zákon stanoví možnost využití institutu opatření proti nečinnosti dle § 80 správního řádu, případně žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s. Prolomení obecné zásady, k jakému okamžiku je správní orgán povinen posuzovat skutkový a právní stav, současně označil za řešení, které by představovalo zásah do právní jistoty a předvídatelnosti rozhodování.

46. Z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu však nelze dovozovat kategorický závěr, že nečinnost správního orgánu v průběhu řízení nemůže za žádných okolností představovat vadu řízení způsobitou přivodit nezákonnost rozhodnutí vydaného správním orgánem. Poukázat lze například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, č. j. 4 As 108/2013 – 69. V tomto případě žadatel usiloval o prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR za účelem podnikání a poukazoval mimo jiné také na nedodržení šedesátidenní zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí správním orgánem. Nejvyšší správní soud sice neshledal, že by v daném případě nedodržení zákonné lhůty k vydání rozhodnutí způsobilo jeho nezákonnost. Zdůraznil ale, že „nelze vyloučit výjimečnou situaci, kdy průtahy v řízení v kombinaci s dalšími okolnostmi nastalými v průběhu správního řízení mohou představovat porušení procesních předpisů, jehož intenzita překročí kritickou mez a bude nutné jej považovat za podstatnou procesní vadu, která může způsobit nezákonnost rozhodnutí správního orgánu, a vést tak k jeho kasaci.“ Obdobný závěr, tedy že průtahy v řízení mohou v kombinaci s dalšími okolnostmi vést až k nezákonnosti napadeného rozhodnutí, připouští správní soudy i v jiných rozhodnutích (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 7 Azs 313/2015 – 35, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 9. 2018, č. j. 11 A 74/2018 – 25).
47. Krajský soud je přitom názoru, že ona výjimečná situace zmíněná ve výše citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 108/2013 – 69 nastala právě v nyní projednávané věci. Tedy že nečinnost v řízení o žádosti o vízum podané žalobcem v kombinaci s dalšími okolnostmi je třeba hodnotit jako porušení procesních předpisů, jehož intenzita již překročila kritickou mez.
48. Podstatnou okolností nyní posuzované věci je, že Ministerstvo vnitra odůvodnilo rozhodnutí o neudělení víza žalobci poukazem na překážku, jejíž vznik samo zapříčinilo neodůvodněnými průtahy v řízení, jak už soud vyložil výše. Žalobce mohl mít oprávněně pocit, že taková situace je absurdní a vůči němu značně nespravedlivá.
49. Dalším důležitým faktorem je, že v řízení o žádosti o udělení dlouhodobého víza za účelem studia platí jen v omezené míře závěry plynoucí z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu o možnosti využít prostředky na ochranu proti nečinnosti dle správního řádu či soudního řádu správního. Pro toto řízení je charakteristická existence pevně ohraničeného časového období, v němž lze požádat o udělení víza a v němž o dané žádosti musí být rozhodnuto, pokud má žadatel mít možnost ke studiu vůbec nastoupit (a tím naplnit účel víza, o které žádá). Například v posuzované věci vydala Univerzita Pardubice potvrzení o přijetí ke studiu dne 21. 5. 2021 a žalobce požádal o udělení víza dne 17. 8. 2021 (poté, co shromáždil všechny ostatní podklady, které musí být přiloženy k žádosti o vízum, jako je například potvrzení o zajištění ubytování na území ČR, potvrzení o tom, že má otevřený bankovní účet s dostatečnou

výši finančních prostředků pro pobyt na území ČR atd.). Ke studiu bylo možné nastoupit do 27. 10. 2021.

50. Žalobce tak měl jen velmi omezený prostor pro uplatnění prostředků na ochranu proti nečinnosti Ministerstva vnitra. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu byl oprávněn podat teprve po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, k čemuž došlo dne 18. 10. 2021. I kdyby tedy žalobce hypoteticky podal uvedenou žádost, lze důvodně pochybovat o tom, že by byla nadřízeným orgánem vyřízena natolik spěšně, že by to žalobci přineslo efektivní ochranu proti průtahům v řízení. Případné následné podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu by v žalobcově případě zcela určitě nemělo smysl.
51. Proto nemůže obstát tvrzení žalovaného, že situace žalobce byla „řešitelná“ v rámci ochrany proti nečinnosti. Z chronologie řízení o žalobcově žádosti plyne, že žalobce by tímto způsobem téměř jistě nemohl dosáhnout vydání rozhodnutí Ministerstva vnitra v době, kdy by měl ještě reálnou šanci nastoupit ke studiu v akademickém roce 2021/2022.
52. Nabízelo se přitom jiné řešení žalobcovy situace. Žalobce v žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza deklaroval, že je připraven k výzvě správního orgánu sám požádat o nové potvrzení Univerzitu Pardubice a dodat toto nové potvrzení, případně i další dokumenty prokazující splnění podmínek pro získání víza. Zároveň navrhl, aby mu bylo uděleno vízum za účelem studia, a to s případným pozdějším okamžikem začátku platnosti víza. Vzhledem k tomu, že Univerzita Pardubice již k dotazu Ministerstva vnitra uvedla, že žalobci nelze umožnit nastoupit ke studiu v akademickém roce 2021/2022 (a totéž sdělila následně i žalovanému k jeho dotazu), bylo zřejmé, že žalobce už usiluje o přijetí ke studiu v následujícím akademickém roce. Žalovaný proto mohl napravit pochybení Ministerstva vnitra tím způsobem, že by žalobci umožnil změnit ve stávajícím řízení žádost na udělení dlouhodobého víza za účelem studia v akademickém roce 2022/2023 a vyzval jej, aby v určité lhůtě doložil potvrzení o přijetí ke studiu v tomto akademickém roce, spolu s aktualizací dalších podkladů, u kterých by to bylo potřeba. Pokud by tak žalobce učinil, mohl by žalovaný rozhodnout o udělení víza žalobci za účelem studia v novém akademickém roce.
53. Krajský soud si je vědom toho, že popsané řešení by vyžadovalo od žalovaného aktivnější přístup k vedení řízení, než je běžné v jiných případech. Považuje však za legitimní klást na žalovaného v daném případě vyšší nároky, neboť to byl správní orgán I. stupně, kdo svou nečinností zapříčinil, že v době vydání jeho rozhodnutí žalobce nesplňoval podmínky pro udělení víza. Jestliže žalobce mohl v řízení před žalovaným dosáhnout stavu, kdy by je opětovně splňoval, měl mu to žalovaný popsaným způsobem umožnit.
54. V tomto ohledu se případ žalobce odlišuje od věci, kterou posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 1 Azs 397/2017 – 31. V uvedené věci žadatelka v důsledku nečinnosti správního orgánu přestala splňovat podmínku nezaopatřenosti (věk do 26 let), neboť v době vydání rozhodnutí o její žádosti již dosahovala 27 let věku. Nejvyšší správní soud proto konstatoval, že by bylo proti smyslu zákonné úpravy, aby osobě, již bylo k datu rozhodnutí soudu již 30 let, byl povolen trvalý pobyt (navzdory tomu, že v době podání žádosti tuto podmínku splňovala). Žadatelka v daném případě již objektivně nemohla učinit nic, čím by zajistila naplnění nezbytné podmínky nezaopatřenosti. U žalobce však bylo možné předpokládat, že by mohl být přijat ke studiu i v následujícím

akademickém roce a tím opětovně naplnit smysl právní úpravy udělení dlouhodobého víza za účelem studia (žalobce zaslal soudu rozhodnutí děkana Fakulty ekonomicko-správní Univerzity Pardubice ze dne 4. 5. 2022 o přijetí žalobce ke studiu v akademickém roce 2022/2023, krajský soud ale nemohl tento důkaz při svém rozhodování zohlednit, protože v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. při přezkoumání napadeného rozhodnutí vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného).

55. Žalovaný argumentuje také tím, že žalobce má možnost podat u Ministerstva vnitra novou žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem studia po přijetí ke studiu v dalším akademickém roce. Žalobce by však v takovém případě neměl zajištěno, že Ministerstvo vnitra nerozhodne i o jeho nově podané žádosti opožděně a nezamítne ji se shodným odůvodněním jako v nyní posuzované věci. Akceptace uvedené argumentace soudem by tak v extrémním případě mohla mít za následek, že by se správní orgán mohl vyhýbat řádnému posouzení žádosti o dlouhodobé studijní vízum podávaných určitým žadatelem tím způsobem, že by vždy s rozhodnutím vyčkal na uplynutí lhůty pro zápis ke studiu. A příslušný žadatel by proti tomu neměl účinný prostředek právní ochrany.
56. Takový stav soud považuje za nepřipustný i s ohledem na povinnost vnitrostátních orgánů zajistit soulad své rozhodovací činnosti s cíli sekundárního evropského práva upravujícího problematiku udělování dlouhodobých víz za účelem studia.
57. V této souvislosti krajský soud připomíná, že z výše citovaného čl. 5 odst. 3 směrnice 2016/801 vyplývá právo žadatele na udělení dlouhodobého víza za účelem studia, pokud splňuje podmínky pro jeho udělení. Tvzení žalovaného, že žadateli žádné takové právo nesvědčí, je nesprávné. Žadatel má bezpochyby také právo na spravedlivé a řádné projednání žádosti o udělení víza (jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 6 Azs 253/2016 – 49 již na základě směrnice 2004/114). Za procesní záruky, které je správní orgán povinen dodržet při posuzování žádosti, lze jistě považovat i vydání rozhodnutí v řádné lhůtě. Bylo by tedy v rozporu s užitečným účinkem (*effet utile*) směrnice 2016/801, kdyby rozhodující správní orgán průtahy v řízení fakticky mohl odepřít žadateli udělení víza a tím znemožnit plnění účelu pobytu.
58. Pokud tedy žalobce splnil obecné i zvláštní podmínky stanovené v čl. 7 a čl. 11 směrnice 2016/801, vznikl mu nárok na udělení dlouhodobého víza za účelem studia. Postup správních orgánů v posuzované věci je proto v rozporu se smyslem a účelem evropské právní úpravy, ze které žadateli plyne nárok na udělení dlouhodobého víza při splnění nezbytných podmínek a také právo na řádné a spravedlivé projednání žádosti. Ve způsobu, jakým správní orgány vedly řízení, krajský soud spatřuje porušení zásady efektivní uplatňování práva EU, neboť nad přípustnou míru ztěžuje výkon práv plynoucích ze směrnice 2016/801. Pokud by za těchto okolností krajský soud zamítl žalobu a aproboval postup správních orgánů, porušil by právo žalobce na účinný prostředek nápravy před soudem ve smyslu čl. 47 Listiny základních práv EU.

V. Závěr a náklady řízení

59. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.).
60. Žalobce již z povahy věci nemůže nastoupit ke studiu v akademickém roce 2021/2022, pro nějž původně žádal o udělení dlouhodobého víza. V dalším řízení proto žalovaný

(eventuálně Ministerstvo vnitra) ověří, zda žalobce hodlá nastoupit ke studiu v akademickém roce 2022/2023. Případně jej také vyzve k tomu, aby v přiměřené lhůtě doložil potvrzení o přijetí ke studiu v tomto akademickém roce, jakož i k aktualizaci dalších dokladů, u kterých to bude potřeba. Pokud žalobce řádně předloží všechny zákonem požadované náležitosti a pokud správní orgán neshledá, že žalobce nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza, rozhodne o udělení dlouhodobého víza žalobci s platností pro akademický rok 2022/2023. Správní orgán bude v dalším řízení postupovat tak, aby, pokud tomu nebudou bránit nějaké závažné důvody, mohl o věci nově rozhodnout dříve, než žalobci uplyne lhůta pro zápis ke studiu v akademickém roce 2022/2023.

61. Krajskému soudu není známo, zda již žalobce nepodal novou žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem studia na Univerzitě Pardubice v akademickém roce 2022/2023 a v jakém stádiu se případně nachází řízení vedené na základě dané žádosti. Pokud již bylo vydáno rozhodnutí o nové žádosti žalobce o udělení víza, pak není třeba postupovat způsobem uvedeným v předchozím odstavci, takový postup by byl nadbytečný. V takovém případě žalovaný zastaví řízení po vrácení věci soudem.
62. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobce má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu proto také náhrada nákladů právní služby poskytnuté jeho zástupcem za dva úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] – celkem 9 800 Kč bez DPH. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 9 800 Kč, a to do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 15. srpna 2022

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu